

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobkyně: **METALVIS, s. r. o.**, se sídlem Babice 61, zast. Mgr. Janem Drozdem, advokátem, se sídlem třída Tomáše Bati 3067, Zlín, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 5. 2015, č. j. 29351-3/2015-900000-304.4, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 6. 1. 2017, č. j. 62 Af 80/2015 - 37,

takto:

I. V řízení **se pokračuje.**

II. Kasační stížnost **se zamítá.**

III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Celní úřad pro Zlínský kraj (dále jen „správní orgán prvního stupně“) provedl u žalobkyně kontrolu po propuštění zboží podle článku 78 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. 10. 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství (dále jen „celní kodex“), a podle § 127 zákona č. 13/1993 Sb., celní zákon (dále jen „celní zákon“). Touto kontrolou bylo zjištěno, že žalobkyně deklarovala v celním prohlášení nesprávné údaje týkající se původu zboží. Zboží, které bylo propuštěno do režimu volného oběhu na základě rozhodnutí o propuštění zboží ze dne 10. 4. 2012, ev. č. 12CZ13640017TU4EZ0, bylo původní v Čínské lidové republice, nikoliv v Tchaj-wanu, jak deklarovala žalobkyně. Správní orgán prvního stupně toto zjištění opřel zejména o zprávu z mise Evropského úřadu pro boj proti podvodům (dále jen „OLAF“) ze dne 9. 7. 2014, č. OF/2011/0978/B1, včetně příloh (dále jen „zpráva OLAF“).

[2] Správní orgán prvního stupně proto rozhodnutím ze dne 10. 10. 2014, č. j. 1770-165/2014-640000-51 (dále jen „dodatečný platební výměr“), žalobkyni podle § 264 odst. 1 a odst. 3 celního zákona ve spojení s čl. 78 odst. 3, čl. 201 odst. 3, čl. 220 odst. 1 a čl. 221 odst. 1 celního kodexu a na základě čl. 1 nařízení Rady (ES) č. 91/2009 ze dne 26. 1. 2009 o uložení konečného antidumpingového cla na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky (dále jen „nařízení č. 91/2009“) doměřil antidumpingové clo ve výši 539.360 Kč z důvodu nepreferenčního původu zboží (spojovací materiál); podle § 251 odst. 1 písm. a) daňového řádu vznikla žalobkyni také povinnost uhradit penále z doměřené částky ve výši 107.872 Kč.

[3] Žalovaný shora specifikovaným rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

II.

[4] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného žalobu u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl.

[5] Předně uvedl, že správní orgán prvního stupně i žalovaný v odůvodnění svých rozhodnutí jednoznačně označily nosné důvody pro závěr o nepreferenčním původu zboží ve smyslu § 102 odst. 3 a 4 daňového řádu; uzavřel proto, že tato rozhodnutí netrpí vadou nepřezkoumatelnosti, kterou jim vytýkala žalobkyně.

[6] Dále krajský soud vyslovil, že skutkový stav, podle kterého je původ předmětného zboží v Čínské lidové republice, plně odpovídá zprávě OLAF, která je přípustná jakožto důkaz v předmětném správním řízení. Zdůraznil, že rozporovala-li žalobkyně pravdivost skutkových zjištění uvedených ve zprávě OLAF, bylo na ní, aby prokázala jí tvrzený skutkový stav a unesla důkazní břemeno. Žalobkyně však vyjma obecného zpochybnění závěru správního orgánu prvního stupně a žalovaného o původu zboží v Čínské lidové republice žádná konkrétní tvrzení o jeho skutečném původu nepodala. Rovněž návrhy na výslech svědků, jež učinila žalobkyně v podání ze dne 6. 10. 2014, neupřesnila a neuvedla, jaké konkrétní skutečnosti má výslech nespecifikovaných svědků, vyjma obecného tvrzení o „prokázání pravého původu zboží“, osvětlit. Podle krajského soudu tudíž odmítnutí výslechů nelze pokládat za vadu postupu správního orgánu prvního stupně a žalovaného. Jejich výslechy proto nebylo nutné provádět ani v řízení před správním soudem. Krajský soud dále nepřisvědčil ani žalobní argumentaci, že absence příloh zprávy OLAF přeložených do českého jazyka ve správním spise zamezila žalobkyni, aby se k jednotlivým přílohám vyjádřila a uplatnila svá práva.

[7] Krajský soud tedy dospěl k závěru, že žalovaný aplikoval na dostatečně zjištěný skutkový stav správnou právní normu, přičemž se nedopustil pochybení, která by měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

III.

[8] Proti rozsudku krajského soudu nyní žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) brojí kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[9] Stěžovatelka namítá, že neměla povědomí o pořizování zboží z Čínské lidové republiky jejím dodavatelem, přičemž po ní nelze spravedlivě požadovat, aby investigativně zjišťovala, jakým způsobem fungují odběratelsko-dodavatelské vztahy jejího smluvního partnera na opačné straně zeměkoule. Zdůrazňuje také, že výše uložené „sankce“ mnohonásobně převyšuje výhodu, která měla být nesprávnou deklarací původu zboží získána.

[10] Stěžovatelka v kasační stížnosti dále upřesňuje, že nařízení č. 91/2009 bylo od počátku (tedy od jeho vydání) neplatné. V této souvislosti upozorňuje, že konečné antidumpingové clo (nikoli samotné nařízení č. 91/2009 – pozn. NSS) bylo zrušeno prováděcím nařízením Komise (EU) č. 2016/278 ze dne 26. února 2016 o zrušení konečného antidumpingového cla uloženého na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky, rozšířeného na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli zasílaných z Malajsie bez ohledu na to, zda je u nich deklarován původ z Malajsie (dále jen „nařízení č. 2016/278“), z toho důvodu, že uvalení antidumpingového cla na předmětné spojovací prostředky bylo dle závěrů zprávy Odvolacího orgánu Světové obchodní organizace (dále jen „odvolací orgán WTO“) „*European Communities – Definitive Anti-Dumping Measures on Certain Iron or Steel Fasteners from China*“, č. WT/DS397/AB/R, ze dne 18. 1. 2016 (dále jen „zpráva odvolacího orgánu WTO“), v rozporu s čl. 2.4, čl. 2.4.2, čl. 4.1, čl. 3.1, čl. 6.1.2, čl. 6.4, čl. 6.2, čl. 6.5 a čl. 6.5.1 Dohody o provádění čl. VI Všeobecné dohody o clech a obchodu z roku 1994 (dále jen „antidumpingová dohoda“). Zpráva odvolacího orgánu WTO byla dne 28. 7. 2011 přijata Orgánem Světové obchodní organizace (WTO) pro řešení sporů (dále jen „orgán pro řešení sporů WTO“).

[11] Jelikož nařízení č. 91/2009 bylo vydáno na základě nařízení Rady (ES) č. 384/96 ze dne 22. prosince 1995 o ochraně před dumpingovými dovozy ze zemí, které nejsou členy Evropského společenství (dále jen „základní nařízení 1“), později nahrazeného nařízením Rady (ES) č. 1225/2009 ze dne 30. listopadu 2009 o ochraně před dumpingovým dovozem ze zemí, které nejsou členy Evropského společenství (dále jen „základní nařízení 2“), a vzhledem k tomu, že základní nařízení 1 a 2 byla vydána též s cílem recepce závazků plynoucích Evropskému společenství (resp. Evropské unii) z antidumpingové dohody a z čl. IV Všeobecné dohody o clech a obchodu z roku 1994 (dále jen „GATT“), domnívá se stěžovatelka, že závěry zprávy odvolacího orgánu WTO, která byla přijata orgánem pro řešení sporů WTO, nepřímo značí i rozpor nařízení č. 91/2009 se základními nařízeními 1 a 2.

[12] Ačkoli Evropská komise nakonec v reakci na zprávu odvolacího orgánu WTO přistoupila ke zrušení předmětného antidumpingového cla, učinila tak pouze s účinky *ex nunc*. Stěžovatelka má oproti tomu za to, že důvody pro zrušení cla byly dány již od počátku, což má vyplývat ze samotné zprávy odvolacího orgánu WTO. Skutečnost, že Evropská komise přistoupila ke zrušení cla toliko s účinky *ex nunc* nemá vliv na to, že nařízení č. 91/2009 bylo po celou dobu své účinnosti v rozporu s výše vyčtenými ustanoveními antidumpingové dohody, stejně jako se základními nařízeními 1 a 2; bylo tedy od počátku neplatné. Jelikož se krajský soud otázkou platnosti nařízení č. 91/2009

v napadeném rozsudku nezabýval (z úřední povinnosti), zatížil jej vadou nepřezkoumatelnosti.

[13] S ohledem na skutečnost, že krajský soud nevzal v potaz veškeré otázky hmotného práva, které jsou pro posouzení věci rozhodné, má stěžovatelka dále za to, že je napadený rozsudek stižen i vadou podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nezákonností.

[14] Krajský soud podle stěžovatelky rovněž nerespektoval § 92 odst. 2 daňového řádu, když postavil své rozhodnutí na neúplných a spekulativních zprávách OLAF, jakožto na jediném důkazu. Pokud jde o přílohy zpráv OLAF, jedná se o snadno upravitelný formát souboru, jehož obsah může být velmi jednoduše pozměněn. Takové „důkazy" nemohou založit řádné zjištění skutkového stavu. Prostým zobecněním dílčích závěrů OLAF o průběhu několika nepodstatných zásilek s poukazem na doplňující tabulku správní orgány a krajský soud zcela rezignovaly na své povinnosti při provádění dokazování ve smyslu § 92 odst. 1 a násl. daňového řádu.

IV.

[15] Žalovaný se úvodem svého vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje s napadeným rozsudkem, v němž podle něj krajský soud správně posoudil právní otázky a dostatečně vypořádal všechny žalobní body, a odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, vyjádření k žalobě a vyjádření k replice stěžovatelky.

[16] Tvrdila-li stěžovatelka svou nevědomost o skutečném původu předmětného zboží, uvádí žalovaný, že každý, kdo podá celní prohlášení na propuštění zboží dovezeného na území Evropské unie do režimu volného oběhu, nese podle čl. 199 nařízení Komise (EHS) č. 2454/93 ze dne 2. 7. 1993, kterým se provádí celní kodex, objektivní odpovědnost za správnost údajů, které uvedl v celním prohlášení a za pravdivost předložených dokladů. Skutečnost, zda stěžovatelka věděla, mohla vědět, nebo měla vědět, že zboží není původem z Tchaj-wanu, není pro účely doměření antidumpingového cla relevantní a správní orgány ani krajský soud ji proto nemusely dokazovat.

[17] Žalovaný dále uvádí, že si je vědom zrušení konečného antidumpingového cla uloženého na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky, zdůrazňuje však, že akty unijních orgánů jsou nadány presumpcí platnosti a vyvolávají tedy účinky tak dlouho, dokud nejsou vzaty zpět, zrušeny v rámci žaloby na neplatnost nebo prohlášeny za neplatné v návaznosti na žádost o rozhodnutí o předběžné otázce nebo na námitku protiprávnosti. Nařízení č. 2016/278, kterým bylo antidumpingové clo zrušeno, nabylo účinnosti dne 28. 2. 2016 a nezakládá tedy právo na vrácení cla vybraného před tímto datem (v posuzovaném případě přitom správní orgán prvního stupně vydal dodatečný platební výměr dne 10. 10. 2014 a žalovaný jej potvrdil rozhodnutím ze dne 28. 5. 2015).

[18] Žalovaný nakonec poukazuje na to, že krajský soud se nemusel posledně uvedenou problematikou výslovně zabývat, neboť ji stěžovatelka uplatnila až v řízení před Nejvyšším správním soudem.

[19] Na základě výše uvedených skutečností žalovaný navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

V.

[20] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, zkoumaje přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[21] Kasační stížnost není důvodná.

[22] Nejvyšší správní soud skutkově i právně obdobné případy týkající se téže stěžovatelky posuzoval již v rozsudcích ze dne 7. 11. 2018, č. j. 2 Afs 332/2016 - 41, ze dne 15. 11. 2018, č. j. 9 Afs 24/2017 - 45, a ze dne 21. 11. 2018, č. j. 9 Afs 25/2017 - 47. Jelikož stěžovatelka v těchto věcech vznesla prakticky totožné námitky a Nejvyšší správní soud neshledal důvod se od závěrů uvedených v citovaných rozsudcích odchýlit, vycházel z nich také v nyní posuzovaném případě.

[23] Nejvyšší správní soud se nejprve věnoval námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů. Stěžovatelka ji odvíjí od skutečnosti, že se krajský soud v napadeném rozsudku nevyjádřil k otázce platnosti nařízení č. 91/2009 s ohledem na zprávu odvolacího orgánu WTO, potažmo na zrušující nařízení č. 2016/278. Má za to, že bylo úkolem krajského soudu zabývat se platností citovaného nařízení z úřední povinnosti, tedy bez ohledu na to, že ona sama tuto otázku do řízení před krajským soudem nevnesla (její argumentace se poprvé objevila až v kasační stížnosti).

[24] Pro posouzení uvedené námitky bylo především třeba zhodnotit, zda měl krajský soud za popsané situace povinnost vyjadřovat se k platnosti nařízení č. 91/2009.

[25] Nejvyšší správní soud konstantně vychází z toho, že soud je vždy povinen učinit si úsudek o tom, zda je pramen právní normy, kterou chce na věc použít, součástí právního řádu; tento závěr jednoznačně vyplývá ze zásady *iura novit curia* (soud zná právo). Ve vztahu k aktům přijatým orgány Evropské unie to znamená, že vyvstane-li v řízení otázka platnosti takového aktu a považuje-li soud za nezbytné, aby tato otázka byla pro účely vynesení jeho rozsudku zodpovězena, může požádat Soudní dvůr Evropské unie (dále jen „Soudní dvůr EU“) o rozhodnutí o této otázce postupem podle čl. 267 pododst. 1 a 2 Smlouvy o fungování Evropské unie (řízení o předběžné otázce).

[26] Popsaná povinnost se nicméně ve většině případů realizuje jako myšlenková operace; soud není povinen u každé aplikované právní normy zvlášť výslovně uvádět, že je součástí právního řádu, a že ji tedy aplikovat lze. V případě, kdy soud určitý právní předpis aplikoval, je nutné mít za to, že shledal, že takový právní předpis může být pramenem práva, přičemž není nezbytné, aby se o tom v rozsudku výslovně zmínil, ledaže by tato otázka byla mezi stranami sporná nebo by ji soud samotný spornou shledal (srovnej rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, č. j. 8 Afs 51/2007 - 87).

[27] V projednávané věci krajský soud evidentně neshledal otázku platnosti nařízení č. 91/2009 spornou, neboť se o ní nezmínil. Vyjadřovat se k ní nemusel ani s ohledem na obsah žalobních námitek, respektive vyjádření žalovaného, neboť ji žádný z účastníků do řízení před krajským soudem nevnesl. Nevyslovení se k této otázce tedy nezpůsobuje vadu napadeného rozsudku, rozsudek je přezkoumatelný a je třeba vycházet z toho, že podle krajského soudu je nařízení platné.

[28] Otázku platnosti nařízení č. 91/2009 následně posuzoval Nejvyšší správní soud. Učinil tak bez ohledu na to, že stěžovatelka svoji související argumentaci uplatnila poprvé až v řízení o kasační stížnosti, což je obecně důvodem nepřípustnosti námitky podle § 104 odst. 4 s. ř. s. Jedná se o totiž o problematiku, kterou soudy posuzují z úřední povinnosti, tedy bez ohledu na to, zda ji účastník výslovně zmíní, jak výše uvedeno; uplatnění námitky má přitom význam z hlediska povinnosti soudu vyjádřit se k ní v odůvodnění rozhodnutí. V tomto případě tedy není důležité, že stěžovatelka svoji námitku vznesla v řízení před Nejvyšším správním soudem, aniž by ji uplatnila již v řízení před krajským soudem.

[29] Nejvyšší správní soud zhodnotil, že stěžovatelka svůj názor o neplatnosti nařízení č. 91/2009 staví na logickém argumentu, že bylo-li antidumpingové clo shledáno rozporným s výše citovanými ustanoveními antidumpingové dohody (jak plyne ze zprávy odvolacího orgánu WTO, stejně jako z odůvodnění nařízení č. 2016/278), pak bylo jeho zavedení od počátku v rozporu s mezinárodními závazky Evropské unie, a tedy neplatné. S ohledem na to zvažoval, zda ohledně platnosti nařízení č. 91/2009 položit předběžnou otázku Soudnímu dvoru EU. Nakonec tak nepostupoval, neboť zjistil, že obdobná otázka již byla Soudnímu dvoru EU předložena jiným členským státem Evropské unie. Řízení o nynější kasační stížnosti proto podle § 48 odst. 2 písm. c) s. ř. s. přerušil usnesením ze dne 7. 3. 2018, č. j. 8 Afs 20/2017 - 40, s tím, že v něm bude pokračovat poté, co Soudní dvůr EU o předběžně otázce rozhodne.

[30] O předběžné otázce rozhodl Soudní dvůr EU rozsudkem ze dne 18. 10. 2018 ve věci *Rotho Blaas Srl v. Agenzia delle Dogane e dei Monopoli*, C-207/17 (dále jen „rozsudek ve věci *Rotho Blaas*“). Jelikož důvod přerušení řízení o kasační stížnosti odpadl, rozhodl Nejvyšší správní soud výrokem I. tohoto rozsudku o pokračování v řízení.

[31] V uvedeném rozsudku Soudní dvůr EU vyslovil, že neodhalil nic, čím by mohla být dotčena platnost nařízení č. 91/2009, prováděcího nařízení Rady (EU) č. 924/2012 ze dne 4. 10. 2012, kterým se mění nařízení č. 91/2009, nebo prováděcího nařízení Komise (EU) č. 2015/519 ze dne 26. 3. 2015 o uložení konečného antidumpingového cla na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky, rozšířeného na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli zasílaných z Malajsie bez ohledu na to, zda je u nich deklarován původ z Malajsie, na základě přezkumu opatření před pozbytím platnosti podle čl. 11 odst. 2 nařízení (ES) č. 1225/2009. Rozhodnutí orgánu pro řešení sporů WTO, jímž byla přijata zpráva odvolacího orgánu WTO, z níž vyplývá nesoulad postupu vedoucího k zavedení konečného antidumpingového cla s antidumpingovou dohodou, a tedy i s čl. VI. GATT, je z hlediska platnosti nařízení č. 91/2009, resp. konečného antidumpingového cla, irelevantní (v podrobnostech srov. body 44 až 51 rozsudku ve věci *Rotho Blaas*). Z tohoto závěru plyne, že ani zrušení konečného antidumpingového cla nařízením č. 2016/278 nelze vnímat jako důvod jeho neplatnosti.

[32] Soudní dvůr EU implicitně objasnil i stěžovatelčinu pochybnost ohledně souladu nařízení č. 91/2009 se základními nařízeními 1 a 2. Nesoulad stěžovatelka dovozovala opět z toho, že odvolací orgán WTO přijal zprávu o nesouladu nařízení č. 91/2009 s čl. VI. GATT; samostatnou kritiku nezávislou na kritice vyjádřené v uvedené zprávě nedoplnila. Soudní dvůr EU nicméně uvedl, že rozhodnutí orgánu pro řešení sporů WTO, jímž byla zpráva odvolacího orgánu WTO přijata, je z hlediska platnosti nařízení č. 91/2009 nerozhodné. V této souvislosti konkrétně vyslovil, že *„[p]odle judikatury Soudního dvora se tedy za účelem zjištění, zda je unijní akt neslučitelný s tímto doporučením nebo rozhodnutím* (tj. doporučení nebo rozhodnutí orgánu pro řešení sporů – poznámka NSS)*, nelze před unijním soudem dovolat doporučení nebo rozhodnutí ORŠ* (orgán pro řešení sporů WTO – poznámka NSS)*, která konstatují nedodržení pravidel WTO, ani hmotněprávních pravidel vyplývajících z dohod WTO*“ (viz odstavec 46 rozsudku ve věci *Rotho Blaas*). Jedná se tedy o otázku, která již byla předmětem výkladu Soudního dvora EU (tzv. *acte éclairé*) a nebyl důvod obracet se na něj s předběžnou otázkou znovu (k povinnosti podat žádost o rozhodnutí o předběžné otázce viz rozsudek Soudního dvora EU ze dne 6. 10. 1982 ve věci *Srl Cilfit – v likvidaci – a další v. Ministerstvo zdravotnictví a Lanificio di Gavardo SpA v. Ministerstvo zdravotnictví*, C- 283/81).

[33] Na základě uvedených skutečností proto shledal Nejvyšší správní soud námitku neplatnosti nařízení č. 91/2009 nedůvodnou.

[34] Námitka nevědomosti o původu zboží a související nepřiměřenosti výše „sankce“ byla poprvé uplatněna až v kasační stížnosti, byť ji stěžovatelka nepochybně mohla vznést již v řízení před krajským soudem. Z tohoto důvodu je nepřípustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s.

[35] Oproti tomu ve srovnání s obsahem žaloby stěžovatelka v kasační stížnosti jen stroze namítala neúplnost a spekulativnost použitých zpráv OLAF. Vzhledem k tomu, že krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku podrobně vyložil, proč jsou závěry OLAF dostatečně konkrétní a vypovídající o původu zboží ve stěžovatelčině věci (viz zejména str. 5-7 napadeného rozsudku) a vysvětlil, proč jsou tyto zprávy použitelné jako důkazy, a to i s odkazem na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, stěžovatelčiny obecné námitky nebyly způsobilé odůvodnění krajského soudu zpochybnit. Za těchto okolností považuje Nejvyšší správní soud za dostačující odkázat na zmíněné pasáže rozsudku krajského soudu a na svoji judikaturu vztahující se k problematice zpráv OLAF, zejména na rozsudek ze dne 10. 8. 2011, č. j. 1 Afs 44/2011 - 85. Pro úplnost dodává, že stěžovatelka neuvedla žádné okolnosti, které by mohly zavdávat důvod domnívat se, že příslušné přílohy zprávy OLAF byly jakýmkoli způsobem pozměněny. Tuto výtku proto hodnotí jako ryze spekulativní.

VI.

[36] Ze všech výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[37] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 téhož zákona. Stěžovatelka nebyla v řízení o

kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. prosince 2018

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu